

Чомусь життя здається грою

Микола Руденко

Чомусь життя здається грою,
Що має підсумок і звіт.
Мій фініш десь не за горою —
А там...
Прощай, недобрий світ!..

Та я впаду не так, як з гілки
Спадає яблуко гниле;
Не від жратви, не від горілки —
Як дехто із моїх колег.

Помру від ран, що виніс з бою,
Та від биття — не каяття:
Бо вмів лишатися собою,
Де інші мерли за життя.

І, може, стану на коліна —
Поближче до гріхів своїх:
Мить, віддана не за Україну —
Ото ж і є найбільший гріх.

Мої гріхи — а їх багато! —
Вкорочують мені життя.
Та все ж я вимів власну хату
І в землю закопав сміття.

Тепер кажу усім, хто Бога
Жадає праведно зустріть:
У вас є змога і дорога —
Моїх блукань не повторіть.